

လင်းခန့်

ရေမွှေး
Perfume

THE STORY OF A MURDERER
PATRICK SUSKIND

မိတ်ဆက်

ဂျာမန်စာရေးဆရာ ပက်ထရစ်ဇစ်ကင့်ခ်ကို ၁၉၄၉ ခုနှစ် မတ်လ ၂၆ ရက် မှာ မွေးသည် ။ ဖခင်မှာ စာရေးဆရာနှင့် ဂျာနယ်လစ်ဖြစ်၍ မိခင်မှာ အားကစားနည်းပြ ဖြစ်သည် ။ သူသည် မြူးနစ်တက္ကသိုလ်တွင် အလယ်ခေတ်နှင့် ခေတ်သစ်သမိုင်းဘာသာရပ်ကို သင်ကြားခဲ့သည် ။ သို့သော် ပြီးဆုံးသည့် တိုင် တက်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ နောက်ပိုင်းတွင် မိဘများ ၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ပါရီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည် ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပထမဆုံး ရေးခဲ့သော The Double Bass အမည်ရှိ ပြဇာတ်မှာ ၁၉၈၄-၈၅ နှစ် နှစ်အတွင်း၌ အကြိမ်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော် တင်ဆက်ကပြခဲ့ရသည် အထိ အလွန်အောင်မြင်သည် ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ဝတ္ထုရှည် Perfume (Das Parfum ဟူသော ဂျာမန်အမည်ဖြင့်) ကို ထုတ်ဝေသောအခါ နိုင်ငံတကာ အထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင်သွားသည် ။ ဤဝတ္ထုဖြင့် စာပေဆုပေါင်းများစွာ ရရှိခဲ့သော်လည်း အများစုကို ပက်ထရစ်ကိုယ်တိုင်က ဆုယူဖို့ ငြင်းဆန်ခဲ့သည် ။ သိုသိုသိပ်သိပ်သာ နေထိုင်တတ်သဖြင့် သူ့အကြောင်းကို လူသိပ်မသိကြချေ။

Perfume သည် နှစ်ဆယ်ရာစုအတွင်း ရောင်းအားအကောင်းဆုံး ဂျာမန်စာအုပ်များ အနက်မှ တစ်အုပ် ဖြစ်သလို ဘက်ဆဲလားစာရင်းတွင် ကိုးနှစ်ကြာအောင် ဗိုလ်စွဲထားခဲ့သည် ။ ဘာသာပေါင်း ၄၉ မျိုးသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ကမ္ဘာတစ်ဝန်း အုပ်ရေသန်း ၂၀ ကျော် ရောင်းချခဲ့ရသည် ။

Perfume ဝတ္ထုကို နှစ်သက်ကြသဖြင့် တေးသီချင်းအဖြစ် အမြောက်
အမြား ရေးစပ်သီဆိုခဲ့ကြရာ နာမည်ကျော် အဆိုတော် ကုတ်ကိုဘိန်း
က ဤဝတ္ထုကို နှစ်သက်လှသောကြောင့် ဆယ်ကြိမ်လောက် ဖတ်ဖြစ်
သည် ဟု အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ဖြေဆိုခဲ့သည့် အပြင် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်
ကောင် ယန်းဘပ်တိစ်ဂန်နီကို အစွဲပြု၍ Scentless Apprentice ဟူသော
အမည်ဖြင့် သီချင်းရေးစပ် သီဆိုခဲ့လေသည် ။ Perfume ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်
တွင် ဒါရိုက်တာ တွမ်တိုင်ကွာက ဘန်ဝစ်ရှော၊ ဒပ်စတင် ဟော့ဖ်မန်း၊
အလန်ရစ်ခ်မန်းတို့ နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည် ။ လက်ရှိတွင် မြူးနစ်မြို့မှာ
နေထိုင်၍ စာရေးသားနေဆဲ ဖြစ်သည် ။

ဤဝတ္ထုကို ဂျန်ကီးဝုဒ်စ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ရာ ၁၉၈၇
ခုနှစ်တွင် PEN Translation Prize ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည် ။ ဂျန်သည်
ဂျာမန်စာရေးဆရာ သောမတ်စ်မန်း၏ စာအုပ်များကို အဓိကထား၍ ပြ
န်ဆိုခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ လက်ရှိတွင် ဘာလင်မြို့၌ နေထိုင်သည် ။

ပထမပိုင်း
အခန်း (၁)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၈၀၀ ဝန်းကျင်က ပြင်သစ်ပြည်တွင် လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ ထူးခြားသော အထုံပါရမီကြောင့် ထိုခေတ်က ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ နာမည်ကျော်များ အနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အနီပုဂ္ဂိုလ်သည် နာမည်ကောင်းနှင့် ကျော်စောခြင်းတော့ မဟုတ်။ အော့နှလုံးနာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသောကြောင့် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ အမည် ကား ယန်းဘပ်တိစ်ဂန်နီ ဟူ၏။

ပြင်သစ်သမိုင်းတွင် နာမည်ဆိုးနှင့် ထင်ရှားကြသူများ ရှိသည်။ ရာဂဘီလူးဟု သမုတ်ကြသည့် မားကစ် ဒီဆာ့ထ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံးကို သွေးမြေကျစေခဲ့သည့် ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့သော လူဝီ အန်တိုင်း ဒီစိန်ရှပ်၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို စစ်မီးလျှံ ဟု န်းဟု န်းတောက်အောင် မွေ့ခဲ့သော နပိုလျံဘိုနာပတ်တို့ နှင့် ယှဉ် လျှင်တော့ ယနေ့ခေတ်တွင် သူ့နာမည်ကို မည်သူမျှ အမှတ်ရကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထိုသူများသည် မာန်မာန ထောင်လွှားခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားခြင်း၊ လူသားတိုင်းကို မုန်းတီး စက်ဆုပ်ခြင်းတို့ ကြောင့် ယုတ်ကန်းသည့် နေရာတွင် ဂန်နီထက် ပို၍ နာမည်ကျော်သွားသဖြင့် လူအများက သူ့

ကို မသိကြခြင်း မဟုတ်။ မွေးကတည်းက ပါလာသော သူ၏ ပါရမီထူးနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်တတ် သော အလေ့အကျင့်ကြောင့် လူသားတို့ လက်လှမ်းမမီနိုင်သော ဂန္ဓာရုံလောကကြီးထဲ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားသည့် ဂန်နီကို မည်သူမှ မသိကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် သမိုင်းစာမျက်နှာထဲတွင် လည်း သူ့အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စသော်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က မြို့တော်ဟူသည် မှာ ယခု ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရသလို ခေတ်မီသော မြင်ကွင်းမျိုးနှင့် မဟုတ်ဘဲ ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော လူအများ နှင့် သာ ရှုပ်ထွေးစည်ကားနေလေသည် ။ လမ်းတို့ သည် နောက်ချေးနံ့ တသင်း သင်းနှင့် အုတ်တံတိုင်း၊ ဝင်းထရံများမှာ လည်း ကျင်ငယ်နံ့ စွဲနေသည် ။ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များမှ မှိုစော်နံ့နေ သည့် ပျဉ်ချပ်များက ကြွက်ချေးများ ဖြင့် ပွထညစ်ပတ်လျက်။ မီးဖိုချောင်များ တွင် ဂေါ်ဖီပုပ်နံ့နှင့် အစိမ်းလိုက် ခုတ်ထစ်ထားသော သိုးသား အဆီလွှာအနံ့များ ဖုံးအုပ်နေသည် ။ ဖုန်ထူ၍ အောက်သိုးသိုး အနံ့ထွက်နေသော ဧည့်ခန်းကလည်း အသက်ရှူ မဝစရာ။ အိပ်ခန်းများကား ကြေးညော်များ ဖြင့် ချော့ကျိနေသော အိပ်ရာခင်းစ များ ၊ စိုထိုင်းထိုင်း မွေ့ရာများ ၊ အညစ်အကြေး စွန့်သည့် အိုးများမှ ထွက်သော အော်ဂလီဆန်စရာ အနံ့စူးစူးများ နှင့် မွန်ထူနေသည် ။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်များက ညော်နံ့တလူလူ ထွက်နေသည် ။ သားသတ်ရုံများက တိရစ္ဆာန်များ ၏ သွေးစိမ်း နဲ့ လှိုင်လှိုင်ထနေသည် ။ အရေခွံခွာသော အလုပ်ရုံများမှ ကြေးချွတ်ဆေးနံ့များကလည်း ပြင်းထန်လှသည် ။ လူ တို့ သည် ချွေးစော်ချဉ်စော် နံ့ဟောင်နေပြီး အင်္ကျီကိုလည်း တစ်ခါမှ လျှော်ဝတ်သည့် ပုံ မရကြ။ ပါးစပ်ဟလိုက် လျှင် သွားချေးအထပ်ထပ်နှင့် ညစ်ထည်းနေသော သွားများကို တွေ့ရသည် ။ လူကြီးဆိုလျှင်

ဗိုက်ခေါက်နားတွင် ကြက်သွန်နံ့ နံသည် ။ ကလေးဆိုလျှင် ဒိန်ချဉ်လိုလို ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့ ထွက်နေတတ်သည် ။ ။

မြစ်ရေကလည်း နံသည် ။ ဈေးထဲမှာ လည်း နံသည် ။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကလည်း နံသည် ။ တံတား အောက်ကလည်း နံသည် ။ ဂိုဏ်းချုပ်ဘုန်းကြီး၏ အိမ်က နံသလို ဘုန်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း နံသည် ။ ဘုန်းကြီး၏ အနံ့လိုပင် ကျေးလက်နေ တောသူတောင်သားများ ၏ ကိုယ်ကလည်း နံသည် ။ တပည့်လက်သား များ ၏ ကိုယ်မှာ မူ ၎င်းတို့ ဆရာသမားများ ၏ ဇနီးမယားအနံ့မျိုး နံသည် ။ မင်းမျိုးနွယ်ဝင် အထက်တန်းလွှာ တို့ ၏ ကိုယ်မှာ လည်း နံလှသည် ။ ဘုရင်ကိုပင် အနံ့ခံကြည့်လျှင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ အနံ့မျိုး ရမှာ ဖြစ်သလို ဘုရင်မကြီးကလည်း ဆိတ်အိုမကြီးတစ်ကောင်၏ အနံ့မျိုး ထွက်နေပေလိမ့်မည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ လူတန်းစား မရွေး၊ ရာသီမရွေး၊ နေရာမရွေး လူတိုင်းလိုလို နံစော်နေကြသည် ။

ထိုအချိန်က သစ်သီးဝလံနှင့် သားငါးများကို ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်စေသော ဘက်တီးရီးယားပိုးမွှားများကို ဘယ်အရာကမှ တားဆီးလို့ မရချေ ။ အပုပ်နံ့ ထွက်မလာအောင် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းဖို့ လည်း ဘယ်သူကမှ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိပေ။ ပါရီမြို့သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ အကြီးမားဆုံး မြို့တော်ဖြစ်သည့် အလျောက် အပုပ်နံ့ သည် လည်း ပါရီမြို့တွင် အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်နေတော့သည် ။ ဤမျှ နံစော်ပုပ်ဟောင်လှသော အနံ့ဆိုးကြီးသည် ပါရီမြို့၏ အချက်အချာ တစ်နေရာမှ အဓိက ထွက်ပေါ်သည် ။ ထိုနေရာမှာ အေ့စ်ဖဲနှင့် ဒီလဖယ်ရွန်နရီ အမည် ရှိသော လမ်းနှစ်ခုကြားတွင် တည်ရှိသည် ။ အတိအကျ ဆိုရပါမူ ထိုနေရာသည် ‘အင်နီးစန့်’ ဟု အမည်ရသည့် သံချိုင်းမြေပင် ဖြစ်သည် ။ ။

ဟိုတယ်ခြူးဆေးရုံနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဘုရားကျောင်းများမှ အသုဘများကို ထိုသင်္ချိုင်းနယ်မြေ ထဲ လာ၍ မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ကြသည် မှာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ရာမျှ ကြာခဲ့လေပြီ။ နေ့စဉ်လိုလို ဒါဇင်နှင့် ချီသည့် အလောင်းများကို လက်တွန်းလှည်းပေါ် တင်၍ ထိုနေရာသို့ ယူလာတတ်ကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ ကို လှည်းပေါ်မှ တစ်ဆင့် ရေခမ်းနေသော မြောင်းရှည်ကြီးများ ထဲ ပစ်ချထားတတ်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် အုတ်ဂူများ၊ အရိုးဂူများ ထဲတွင် အနှစ်ရှစ်ရာခန့် ကြာညောင်းနေသည့် လူရိုးများမှာ တစ်ခုပေါ်တစ်ခုဆင့်ကာ အရိုးပုံကြီး ဟည်းထလျက် ရှိ သည်။ ။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးခါစတွင် ထိုသင်္ချိုင်း၌ အလောင်းပေါင်းများစွာကို ဂူသွင်း၍ မြုပ်နှံခဲ့ သည်။ ။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုသင်္ချိုင်းကို စွန့်ပစ်နယ်မြေအဖြစ် ပိတ်ပင်၍ သန်းနှင့် ချီသော အရိုးခေါင်းများ နှင့် အရိုးစုများကို တူးဖော်လျက် မွန့်မ့ထံတောင်ကုန်းရှိ ဂူသင်္ချိုင်းကြီးထဲ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ယင်း နယ်မြေတွင် အသားငါးနှင့် ဟင်းချက်စရာများ ရောင်းချသော ဈေးတန်းကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာလေသည်။ ။

၁၇၃၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့၌ ယန်းဘပ်တိစ်ဂန်နီကို မွေးဖွားသည်။ ။ တစ်နိုင်ငံလုံး၌ အနံ့စော်ဆုံး ဖြစ်သော ထိုနေရာမှာ မှ သူ့ကို မွေးဖွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေ့သည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး၏ အပူဆုံးနေ့များ ထဲက တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ။ အပူရှိန်က သင်္ချိုင်းမြေပေါ် အလျှံညီးညီး တောက်လောင်နေသဖြင့် ပုပ်အဲ့အဲ့ အနံ့ဆိုးကို ညှစ်ထုတ်နေသည့် နှယ်။ သခွားမွေးသီးအပုပ်နံ့နှင့် မီးကင်ခံထားရသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ဦးချိုမှ ထွက် လာသော ညော်နံ့တို့ ရောနှောနေသော အနံ့ဆိုးတစ်ခုကို အနီးနားရှိ လမ်းကြိုလမ်းကြားထဲမှ ပင် ရနေသည်။ ။

ဂန်နီ၏ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားသော ငါးစိမ်းသည် မိန်းမသည် အော့စ်ဖဲလမ်းထဲရှိ ခုံတစ်လုံးတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ ငါးကို အကြေးခွံနွာကာ ကလီစာများကို နှိုက်ထုတ်နေသည်။ ဆန်မြစ်ထဲမှ ရလာသော ထိုငါးသည် ယူလာကတည်းက ပုပ်အဲ့ညှီစို့သော အနံ့ထွက်နေပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် သီချိုင်းကုန်းမှ လွင့်လာ သော လူသေကောင်ပုပ်နံ့နှင့် သိပ်ကွဲထွက်မနေတော့ချေ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ဗိုက်က စ၍ နာလာသည်။ ။

ဂန်နီ၏ မိခင်သည် အနံ့ဆိုးများ နှင့် ယဉ်ပါးနေသဖြင့် ငါးညှီနံ့ကို ရော လူသေကောင်ပုပ်နံ့ကိုပါ ထူးပြီး မခံစားရချေ။ ထို့အပြင် ဗိုက်ထဲက နာကျင်မှုကို သေလောက်အောင် ခံစားနေရသဖြင့် ထိုအနံ့များကို သတိပြုမိ ရန် အာရုံမရပေ။ သူမစိတ်ထဲ၌ ထိုနာကျင်မှုကိုသာ ပျောက်သွားစေချင်သည်။ ။ မွေးထုတ်လို့ ရလျှင် တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ညှစ်၍ သာ မွေးချလိုက်ချင်သည်။ ။ ယခုကိုယ်ဝန်သည် သူမအတွက် ငါးကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ။ ကျန် အားလုံးကိုလည်း ဤငါးစိမ်းတန်းထဲမှာ ပင် မွေးပစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ကလေးမွေးလျှင်လည်း အသေကလေးတွေ ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ မဟုတ်လျှင်လည်း မွေးပြီး မကြာမီ သေသွားသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ သူမသည် ဝမ်းမှ ကျွတ်ခါစ သွေးသံရဲရဲနှင့် ထိုကလေးအသေကို ခုံနောက်မှာ ပစ်ထားလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ကလေးသည် အသား၊ ငါး၊ ကလီစာများ ၏ အမှိုက်သရိုက်နှင့် မခြားနားတော့ဘဲ ရောထွေးသွားလေသည်။ ။

ညနေကျလျှင် ဈေးထဲရှိ အမှိုက်သရိုက်များ အားလုံးကို ဂေါ်ပြားနှင့် ကျုံးကာ လှည်းပေါ်တင်၍ သီချိုင်းကုန်းသို့ ဖြစ်စေ၊ မြစ်ထဲသို့ ဖြစ်စေ သွား၍ စွန့်ပစ်ကြသည် ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ထိုကလေးသာ အသက်ရှင် ခဲ့လျှင်လည်း အချိန်သိပ်ကြာကြာ ခံမှာ မဟုတ်ချေ။ ။ ဂန်နီ၏ မိခင်အတွက် တော့ ဤယနေ့သည် လည်း ယခင် နေ့များ နှင့် အလားတူ ပြုမူဆောင်ရွက်

က်ရမည့် နေ့ ဖြစ်သည် ။ သူမသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းမရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ဆံဖြူသွားကျိုးအရွယ်မဟုတ်သဖြင့် ငယ်ဂုဏ်ကြောင့် လှသည် ဟု ဆိုရမည်။ အဆစ် အမျက်များ ယောင်ယ မ်းတတ်သည့် ဂေါက်ရောဂါ၊ ဆစ်ဖလစ် ကာလသားရောဂါနှင့် တီဘီဖြ စ်ချင်သလိုလို ရှိသော်လည်း ကြီးမားလှသော အနာရောဂါဟူ၍ မရှိသဖြ င့် နောက်ထပ် လေးငါးဆယ်နှစ်လောက်အထိ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်သွားရလိမ့်မည်ဟု သူမကတော့ မျှော်လင့်သည် ။ တစ်နေ့နေ့ကျ လျှင် မုဆိုးဖိုကုန်သည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ညားကာ ကလေးများ မွေးဖွား၍ ဂုဏ်သရေရှိ ဇနီးမယားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာ နိုင်သည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုက်ထဲမှ တစ်စတစ်စ ပို၍ နာကျင်လာသဖြင့် ဂန်နီ၊ မိခင်၏ စိတ်ကူးများမှာ တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည် ။ သူမသ ည် ယခင်လေးကြိမ်တုန်းက လုပ်ခဲ့သည့် အတိုင်း ခုံအောက်သို့ ဝင်၍ ဒူး နှစ်ဖက်ထောင်ကာ ဖင်ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ကလေးကို ညှစ်၍ မွေးထုတ် လိုက်ပြီးသောအခါ ချက်ကြိုးကို သားလှီးဓားဖြင့် ဖြတ်သည် ။ နေပူရှိန်န င့် အနံ့ဆိုးထောင်းထောင်းထနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမူနိုင် သော သူမအတွက်ကား နှင်းပန်းလွင်ပြင်ကြီးထဲ သို့မဟုတ် ဒက်ဖ်ဒေးပ န်းများ ဖြင့် ဝေဆာနေသော အခန်းငယ်လေးထဲ ရောက်နေသည့် အ လား ထုံထိုင်းရီဝေနေသည် ။ သူမသည် မိုက်ခနဲ မူးမေ့တော့မလို ဖြစ် လာ၍ ကိုယ်ကို တစ်ဖက် သို့ လှဲချလိုက်ရာ ခုံအောက်မှ တစ်ဆင့် လူသွားလမ်းပေါ်သို့ ဓားကိုင်လျက်သား ထွက်ကျသွားသည် ။

လူအများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားပြီး လန့်ဖျပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည် ။ လူအုပ်က သူမကို ဝိုင်း၍ ကြ ည့်နေကြစဉ် လူတစ်ယောက်က ပုလိပ်ကို အော်ခေါ်သည် ။ လက်ထဲမှာ

ကိုယ်ထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ လဲနေလို့ ဟူသော အသံ
တစ်ခု ထွက်လာသည်။ သူမက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထလာသော အခါ ဘာဖြစ်
တာလဲဟု ဝိုင်းမေးကြသည်။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

ဒါဆို ဓားကြီး ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဟု မေးကြပြန်သည်။

"ဘာမှ မလုပ်ဘူး"

ထိုအခါ ဂါဝန်မှာ ဘယ်က သွေးတွေ ပေးနေတာလဲဟု မေးကြပြန်သ
ည်။

"ငါးခုတ်တဲ့ ဆီက..."

သူမက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဓားကို ခုံပေါ် ချထားလိုက်ပြီး ရေဆေး
ဖို့ ဒဿိဒယိုင်နှင့် ထထွက်သွား သည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်
အပျက် တစ်ခုပေါ်လာသည်။ ခုံအောက်မှ မွေးကင်းစကလေးငယ်သည်
တအဲ့အဲ့ အသံပြုကာ စဉ်သည်။ လူများက ခုံအောက်ကို ကြည့်လိုက်
သောအခါ ယင်တလောင်းလောင်း အုံ နေသော ငါးခေါင်းများ ၊ တိရစ္ဆာ
န်ကလီစာများ အလယ်မှ မွေးခါစ ကလေးငယ်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်
။ သူတို့ သည် ကလေးငယ်အား အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပြီးနောက် ကလေးကို တရားဥပဒေ
အရ နို့အငှားတိုက်သည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ထံ ပို့လိုက်ကြသည်။ ငါးစိ
မ်းသည် မိန်းမက ကလေးကို သေအောင် ယင်းသို့ ပြုခြင်းဖြစ်သည်။
ကျန်ကလေး လေးယောက်ကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း ပြုခဲ့ပါသည် ဟု ပွ
င့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံသည်။ ဤသို့ ကလေးများအား ရက်စက်စွာ ညှဉ်း
ပန်းသတ်ဖြတ်မှု၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည့် အတွက် ရ

က် ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ သူမကို သင်္ချိုင်းကုန်းတွင် ကြိုးပေး၍ သတ်လိုက်ကြလေသည်။ ။

ထိုရက်များ အတွင်း ကလေးသည် နို့ထိန်းသမ သုံးယောက်တိတိ ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ အကြာကြီး ခေါ်မထားချင်ကြ။ ကလေးက နို့သိပ်စို့လွန်းသည်။ တစ်ခါစို့လျှင် နှစ်ယောက်စာလောက် စို့သည့် အတွက် တခြားကလေးများ အတွက် နို့သိပ်မထွက်တော့ဟု ဆိုကြသည်။ နို့ထိန်းသမများ သည် နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ အသက်မွေးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်၍ နို့တိုက်ရမည် ဆိုပါက တွက်ခြေ မကိုက်ပေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာသမျှ အမှုပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးရသော လာဖို့စ် အမည်ရှိ ပုလိပ်မင်းကြီးမှာ ဤကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို စိတ်ကုန်လှပြီဖြစ်၍ ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ တစ်ခုခုဆီ သာ ပို့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကလေးအား စိန့်အန်တိုင်းလမ်းအဆုံးရှိ မိဘမဲ့ကျောင်းတစ်ခုတွင် ထားလိုက်သည်။ ။ ထိုကျောင်းမှ ကလေးများကို ရူအန်မြို့ရှိ အစိုးရ မိဘမဲ့ဂေဟာကြီးဆီ နေ့စဉ်လိုလို ပို့လေ့ရှိသည်။ ။

ရူအန်မိဘမဲ့ဂေဟာသို့ တစ်ခေါက်လျှင် မွေးကင်းစအရွယ် ကလေးလေးယောက် ပို့လေ့ရှိသည်။ ။ ကုန် ပစ္စည်းတင်ပို့ရာတွင် အစောင့်အဖြစ် လိုက်ပါကြသူများက အပိုင်ငွေကလေးများ ရှာကြံဖန်တီးရန်အလို့ငှာ အမြတ်ရနိုင်သည့် ပစ္စည်းကလေးများကို ထန်းခေါက်ဖာလေးများ နှင့် ထည့်၍ သယ်ယူတတ်ကြသည်။ ။ ထိုသူ များက ကလေးငယ်များကို ထန်းခေါက်ဖာထဲထည့်၍ သယ်ကြသဖြင့် လမ်းတွင် သေကြသည့် ကလေးအရေ အတွက်က မနည်းမနော။ ထို့ကြောင့် ဂေဟာမှ တာဝန်ရှိသူ

က ပစ္စည်းသယ်သူများအား နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုထား သည့် တစ်နှစ်သား နှင့် အထက် ကလေးများကိုသာ ခေါ်လာရန်နှင့် ငွေချေသည့် အခါ ရှုအန် မြို့သို့ ရောက်ရှိ ကြောင်း တရားဝင်ထောက်ခံချက် စာရွက်ပေါ်တွင် တံ ဆိပ်တုံး ထုပေးမှ သာ ကလေးကို လက်ခံမည်ဟု မှာ ကြား သည် ။

ဂန်နီကား နှစ်ခြင်းလည်း မခံခဲ့ရသလို ထောက်ခံချက် စာရွက်ထဲထ ည့်ရေးစရာ အမည်သညာလည်း မရှိချေ။ ပုလိပ်ဌာနအနေဖြင့် ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘမဲ့ကျောင်း၌ အပ်နှံစရာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မရှိသဖြင့် လူတိုင်းက တခြားကိစ္စ အကြောင်းပြ ကာ ခေါင်းရှောင်၍ သာ နေကြသည် ။ သို့သော် ကြာကြာရှောင်၍ မရဘဲ သူခေါင်းပေါ်သာ ကျလာသဖြင့် ပုလိပ်မင်းကြီး လာဖို့ စ်သည် မူလဆုံးဖြ တ်ချက်ကို ဖျက်ကာ ထောက်ခံစာ တွင် ထည့်စရာ အမည်ရဖို့ အရေး က လေးအား ဘုရားကျောင်းတစ်ခုခုသို့ ပို့၍ နှစ်ခြင်းခံစေဟု ခိုင်းရတော့သ ည် ။ ဤနည်းဖြင့် စိန့်မာတင်လမ်းရှိ စိန့်မာရီဘုရားကျောင်းတွင် သူပြ သနာကို ဖြေရှင်း လိုက်လေသည် ။

ဘုန်းကြီးများက ကလေးအား ယန်းဘတ်တိစ်ဟု အမည်ပေး၍ နှစ်ခြ င်းမင်္ဂလာ ပြုပေးလိုက်သည် ။ ထိုနေ့တွင် ပုလိပ်မင်းကြီးက စိတ်ကောင်းဝင်နေသဖြင့် သူ့ကို ရှုအန်မြို့သို့ မပို့တော့ချေ။ သို့သော် ဘု ရား ကျောင်းကို အလှူငွေ ထည့်မည့် အစား စိန့်ဒန်းနစ်လမ်းတွင် နေထို င်သည့် ယန်းဘတ်တိစ်ဟု ခေါ်သော နို့ထိန်းသမ တစ်ယောက်ဆီ ပို့ကာ တ စ်ပတ်လျှင် ဖရန့်ငွေ သုံးကျပ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေး၍ အပ်နှံ လိုက် လေသည် ။ ယန်း ဘတ်တိစ်သည် ဂန်နီကြောင့် ကြုံရမည့် ဒုက္ခအဝဝကို မ သိဘဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပင် လက်ခံလိုက်သည် ။

အခန်း (၂)

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက် တစ်နေ့သောအခါ နို့ထိန်းသမားတစ်ဦးသည် ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆွဲလျက် စိန့်မာရီဘုရားကျောင်း၏ ဂိတ်ပေါက်ဝ အမိုးအောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေမိသည်။ ။ ထိုစဉ် ဦးပြည်ပြောင်ပြောင်နှင့် အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူမက "ဟော..." ဟု ရေရွတ်လျက် ဈေးခြင်းတောင်းကို ခြေနင်းဖတ်မှာ ချလိုက်သည်။ ။

ဘုန်းကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဖာသာတာရီယာ ဟူ၏။ ဖာသာတာရီယာ၏ ကိုယ်မှ ရှာလကာရည်နဲ့ ခပ်သင်းသင်း ထွက်နေသည်။ ။ ဖာသာတာရီယာက စားစရာတစ်ခုခု ပါလိုပါငြား အောက်ချလိုက်သော ခြင်းတောင်းကို ကုန်း၍ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့၍ နမ်းကြည့်ကာ...

"ဘာတွေ ပါလာလဲ" ဟု မေးသည်။ သူမက

"ဘာပါရမလဲ။ သူကလေး သူပြန်သတ်တယ်ဆိုတဲ့ အော့စ်ဖဲလမ်းက မိန်းမရဲ့ ဟာကလေးပေါ့" ဟု ဖြေသည်။ ။

ဘုန်းကြီးက ခြင်းတောင်းပေါ် လွှားထားသော အဝတ်စကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာလှုပ်ကြည့်သောအခါ အိပ်ပျော်နေသော မွေးကင်းစ ကလေးငယ်၏ မျက်နှာကလေး ပေါ်လာသည်။ ။

"အံ့မယ်...။

ရုပ်ရည်ကတော့

သနားကမားကလေးပဲ။

ပါးလေးတွေများ နှင်းဆီရောင် သန်းလို့ ။ နို့ဝဝ စို့ရပုံပဲ"

"ဝဆို ဒင်းက ကျုပ်ကိုယ်ကနေ ခွာမှ မခွာဘဲ။ နို့စို့လွန်းလို့ ကျုပ်
တောင် ပိန်ကပ်ပြီး အရိုးချည့် ကျန် တော့တယ်။ ဒီလောက်နဲ့ တင် တော်
ပါပြီ။ ကဲ ခုတော့ ဒင်းကို ဆိတ်နို့ပဲတိုက်တိုက်၊ ဆန်ပြုတ်ပဲတိုက်တိုက်၊
သကြားမုန်လာဥပဲ အရည်ညှစ်တိုက်တိုက် တော်တို့ ဘာသာ ကြည့်ကျ
က် လုပ်ပေတော့။ ဒင်းကြည့်ရတာ ဘာ ကျွေးကျွေး အငမ်းမရစားမယ့်ပုံ
"

ဖာသာတာရီယာသည် ဘာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ်သည့်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည် ။ သူ၏ တာဝန်မှာ ဘုရားကျောင်းအလှူငွေ
အား စီမံခန့်ခွဲ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲဖို့ ဖြစ်သည် ။
သည် အတွက် သူမျှော်လင့်သည် မှာ ကျေးဇူးတင်စကား ကြားရဖို့ မှ လွဲ
၍ တခြားဘာမှ မရှိချေ။ သို့သော် ချေးက သေးက အစ လိုက်လုပ်ပေးရ
မှာ ကိုတော့ သူ အလွန်မုန်းသည် ။ ထိုသို့ လိုက်ဂရုစိုက်ပေးရလျှင် ဆော
က်တည်ထားသော သီလသမာဓိပျက်၍ တရားရှာဖို့ အချိန်ရရန် ခက်ခဲ
သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည် ။ ဤကဲ့သို့ သူ့ဆီ ရော့အင်္ဂလုပ် လာသည် ကို
လည်း လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဂိတ်တံခါး လာဖွင့်မိသည့် သူ့ကိုယ်သူပင် စိတ်တိုသွားသ
ည် ။ ဤမိန်းမအား သူ့ခြင်းတောင်း ကို သူ့ဟာသူ အိမ်ပြန်ယူသွား၍ သူ
မပြဿနာကို သူမဘာသာ ရှင်းစေလိုသည် ။ ယခုတော့ ဘုန်းကြီးအမှု
ရွာပတ် မဟုတ်ဘဲ နို့စို့ ကလေးအမှု ဘုန်းကြီးလာပတ်နေသည် ။ သူက
ကုန်းကြည့်နေရာမှ ကိုယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ မတ် လိုက်ရာ နို့ထိန်းသမ
ဆီမှ ချွေးနံ့နှင့် ရော၍ ပျံ့လွင့်လာသော နို့နံ့လိုလို၊ ဒိန်ခဲနံ့လိုလို အနံ့တစ်
မျိုးကို ရမိသည် ။ နှစ်လိုဖွယ် ရနံ့ပါတကား။

"မင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုယ်တော်မသိဘူး။ ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ တကယ် နားမလည်ဘူး။ ကိုယ်တော်ပြောဝံ့တာကတော့ ကလေးကို မင်းပဲ ဆက်ပြီး နို့တိုက်နေရင် သူ့အတွက် ဘာဘေးဥပါဒ်မှ ရှိမလာနိုင်ဘူး"

ဘတ်စီက...

"ကျုပ်မှာ သူ့ကို တိုက်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး" ဟု ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ...

"နို့ကတော့ ထွက်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ဆယ်ပေါင်တောင် ဝိတ်ကျသွားတယ်။ အစားကို လည်း လူသုံးယောက်စာလောက် စားရတယ်။ ဘာအတွက် မှတ်လို့ လဲ။ ဟောဒီကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ စားရတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရတာကျ တစ်ပတ်မှ သုံးဖရန့်တည်းရယ်" ဟု ပြောသည် ။

သူမစကားကြောင့် ဖာသာတာရီယာက စိတ်သက်သာရာ ရသွားလှနီးပါး ဖြစ်သွားသည် ။

"ဪ သိပြီ။ မင်းပြောတာ ကိုယ်တော် သဘောပေါက်ပြီ။ လိုရင်းကတော့ ပိုက်ဆံကိစ္စပဲ မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်သည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဟုတ်ပါတယ်...။ နောက်ဆုံးတော့ ဘူတာက ပိုက်ဆံကိစ္စပဲ ဆိုက်တာ။ ဂိတ်တံခါး လာခေါက်လို့ များ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့ သူချည်းပဲ။ တစ်ခေါက်လောက်တော့ အပေါက်ဝမှာ မတ်တတ်ရပ်စောင့်နေ တဲ့ သူ့ကို ပိုက်ဆံမတောင်းဘဲ တခြားတစ်ခုခုတောင်းတာ ဖြစ်စေချင်ပါရဲ့ ။ ဥပမာ အသီးအနှံလေး ဘာလေး ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဆောင်းဦးပေါက်ကာလများ ဆို လာတောင်းစမ်းပါလေ။ ပန်းတွေတော

င် ထည့်ပေးလိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဘာကိစ္စမှ မရှိတောင် ‘ ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ ဖာသာတာရီယာရေ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါစေ’ လို့ များ တရင်းတနှီး လာနှုတ်ဆက်တာမျိုးလေး ကြုံ ချင်ပါသေးရဲ့ ။ ဒါမျိုးကျ ကိုယ်တော် ပျံလွန်တော်မူသွားရင်တောင် ကြုံရ မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ လာသမျှလူက သူတောင်းစား ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ဈေးသည် ပဲ။ ဈေးသည် မဖြစ်ရင်လည်း ပွဲစားဖြစ်နေတတ်တယ်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုက လိုချင် တာမျိုး မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားလေးတော့ ပြောသွားသင့်ပါတယ်။ အခုဆို ကိုယ်တော့်မယ် လမ်းတောင် မထွက်ဝံ့တော့ဘူး။ လမ်းထွက်လိုက်တာနဲ့ ခြေသုံးလှမ်းလောက်မှ မရောက်ခင် ပိုက်ဆံဝိုင်း တောင်းတာများ ပြေးပေါက်တောင် ရှာမရဘူး။”

“ကျုပ်က သူတောင်းစားမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်းသိအောင် ကိုယ်တော်ပြောပြမယ်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ နို့ထိန်းသမက မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်။ ဟောဒီလို ကလေး ချောချောလှလှလေး တစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ဖို့ တစ်ပတ် သုံးဖရန့်သာ ရမယ်ဆို ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး လိုချင်တဲ့ ကလေးထိန်းတွေမှ အများကြီး။ ရာနဲ့ တောင် ချီနေဦးမယ်။ သူဟာသူ နို့မကလို့ အသီးဖျော်ရည်တိုက်တိုက်၊ ဘာပဲကျွေးကျွေး...”

“ဒါဆိုလည်း ဒင်းကို အဲဒီလူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဆီသာ ပို့ပေးလိုက်ပေါ့တော်”

“အဲ...၊ တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ဟိုပို့ဒီပို့ လုပ်တာတော့ ဘယ် ကောင်းမလဲ။ သူများ နို့ကျ မင်းဆီမှာ လို စို့ချင်မှ စို့မှာ ပေါ့။ အခုဆို သူက မင်းရဲ့ နို့နဲ့ နှလုံးခုန်သံကို အသားကျ

နေပြီပဲ"

ဖာသာတာရီယာက နို့ထိန်းသမဆီမှ လွင့်ပျံလာသော ပူပူနွေးနွေးအနံ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် တရှိုက်မက် မက် ရှူလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူ့စကားများက ဘတ်စီကို လုံးဝ အာရုံပြောင်းသွားအောင် မလုပ်နိုင်မှန်း သတိထားမိသွားသည်။

"ကဲ ကဲ အခုတော့ ကလေးကို ကိုယ့်ဟာကို အိမ်ပြန်ယူသွားချေ။ ကိုယ်တော် အထက်ကို ဒီကိစ္စ ပြန် ပြောပြလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား။ နောင်ကျ တစ်ပတ်ကို လေးဖရန့် ပေးဖို့ အကြံပေးလိုက်ပါ့မယ်"

"မဟုတ်ဘူး လေ..."

"ကဲပါလေ...၊ ငါးဖရန့် ပေးမယ်"

"ဟင့်အင်း..."

ဖာသာတာရီယာက သူမအား...

"ဒါဆို မင်းက ဘယ်လောက်တောင် လိုချင်လို့ လဲကွ ဟင်။ ငါးဖရန့်ဆိုတာ ကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ သိပ် များ တဲ့ ပမာဏပဲဥစ္စာ" ဟု အော်ဟစ်လေသည်။ သူမက...

"ကျုပ် ငွေမလိုချင်ဘူး။ ဒင်းကိုပဲ အိမ်မှာ မထားချင်တော့တာ" ဟု ပြောသည်။

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းကို နောက်တစ်ဖန် အသာလှုပ်ကြည့်ကာ...

‘ဘာကြောင့် ပါလိမ့်...။ သူက တကယ် ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးပဲဟာ။ အသားလေးတွေများ နှင်းဆီသွေးကို ရဲနေတာပဲ။ ငိုလည်း

မငိုဘူးနော်။ ပြီးတော့ နှစ်ခြင်းလည်း ပြုပေးထားပြီးသား'ဟု ပြောသည် ။

"ကလေးက သရဲဝင်စီးနေတာ"

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းပေါ်မှ လက်ကို ကမန်းကတန်း ရုပ်လိုက်မိသည် ။

"ဟေ...။ မဖြစ်နိုင်တာ...။ ဒီလို မွေးကင်းစ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို သရဲဝင်စီးနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူတောင် မဖြစ်သေးတဲ့ ဟာကို။ မွေးခါစ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက်ဝိညာဉ်တောင် အပြည့်အဝ မဖွံ့ဖြိုးသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သရဲက ဝင်စီးလို့ရမှာ လဲ။ စကားရော ပြောတတ်သေးလို့ လား။ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေတတ်သလား။ အခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေကို ရွှေ့တတ်ပြီလား။ သူ့ဆီက မကောင်းဆိုးဝါး တွေရဲ့ အငွေ့အသက်များ ထွက်နေလို့ လား။ အေး.. ၊ ဒါတွေ မရှိဘဲနဲ့ သရဲက ဝင်စီးဖို့ မပြောနဲ့ ၊ စိတ်တောင် ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကလေးက လုံးဝ အနံ့မထွက်ဘူး"

"အေးလေ...။ ခုနက ကိုယ်တော် ပြောတဲ့ လက္ခဏာတွေမှ မရှိတာ...။ ဒါဆို ရှင်းနေပြီပဲ။ သရဲဝင်စီးတယ်ဆို အနံ့အသက်ကအစ နံစော်လာမှာပေါ့"

ဖာသာတာရီယာက ဘတ်စီအား ချောမော့ပြောကာ လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်လုပ်ဖို့ ပြင်သည် ။ သူက ဈေးခြင်းတောင်းကို ကောက်ယူကာ နှာခေါင်းဝအထိ မြှောက်၍ တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံကြည့်သည် ။

"ကိုယ်တော်တော့ မူမမှန်တာ ဘာအနံ့မှ မရဘူး။ တကယ်ပြောတာ..

။ သူ့အနီးထဲက အနံ့တစ်ခုခု ထွက်လာရင်တော့ အနံ့ခံလို့ ရမှာ ပဲ"

ဖာသာတာရီယာက သူ့အမြင်ကို မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစေလို ဟန်ဖြင့် ခြင်းတောင်းကို သူမဆီ ထိုးပေးသည်။ ဘတ်စီက ခြင်းတောင်း ကို အထိမျှပင် မခံလိုဟန်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းထုတ်ကာ...

"ကျုပ်ပြောတာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး တော့။ အနီးထဲက ထွက်လာတဲ့ အနံ့ကိုတင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကလေးက ချေးထွက်လာရင်တော့ နံ့မှာ ပေါ့။ ဒါ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းဆီက တခြားဘာအနံ့မှ ကို မထွက်တာ" ဟု ပြောသည်။ ဖာသာတာရီယာက...

"အဲဒါ ကျန်းမာလို့ ပေါ့..." ဟု အော်ထည့်လိုက်ပြီး...

"ကျန်းမာလို့ ဘာအနံ့မှ မထွက်တာပေါ့။ မကျန်းမာတဲ့ ကလေးတွေ သာ အနံ့နံတာ။ အဲဒါ လူတိုင်း သိနေတာပဲ။ ကျောက်ပေါက်တဲ့ ကလေး ဆို မြင်းချေးနံ့ ထွက်တယ်။ အင်ပျဉ်ထွက်နေတဲ့ ကလေးဆို ပန်းသီးပုပ်နံ့ ထွက်တယ်။ သည်းခြေမကောင်းတဲ့ ကလေးဆို ကြက်သွန်နီနံ့ထွက်မှန်း လူတိုင်း သိနေကြတာပဲ။ သူက ကျန်းမာပြီးသား၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘာလဲ ကလေးက နံစော်နေမှ ဖြစ်မှာ လား။ မင်းရဲ့ ကလေးတွေကော နံစော် နေတတ်သလား" ဟု ပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူး လေ...။ ကျုပ်ကလေးတွေဆီမှာ လူသားတစ်ယောက် ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ အနံ့တွေရတယ်"

ဖာသာတာရီယာက ခြင်းတောင်းကို မြေပေါ်သို့ အသာအယာပြန်ချထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းမပါလားဟု တွေးကာ ဒေါသလှိုင်းများ တလိပ်လိပ်ကြွလာသည်။ သူ့အနေဖြင့် အချေအတင် မပြောချင်လျှင် လက်နှစ်ဖက် ခါပြလိုက်ရုံသာ။ သို့သော် ဤသို့ ပြုလိုက်မိ၍ တော့ ကလေးကို ဘေးဥပါဒ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်မလာ

စေချင်ပေ။ သူက ဘတ်စီအား...

"မင်းပြောသလိုဆို လူသားကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင်...၊ ထပ်သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဟောဒီကလေး က နှစ်ခြင်းခံထားပြီးဖြစ်တဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကလေးနော်။ အေး... မင်းသိထားသလိုဆို လူသားကလေး တစ်ယောက်ဆိုရင် နံကိုနံရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား" ဟု ပြတ်သားစွာ မေးလိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်..."

ဖာသာတာရီယာက ဘတ်စီ၏ မျက်နှာကို
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းမောင်း သလိုမျိုး...

"ဒီလိုဆို မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ထပ်မေးမယ်။ ကလေးက မင်း သိထားထင်ထားသလို အနံ့မထွက်ဘူး ဆိုရင် နတ်ဆိုးရဲ့ ကလေးပေါ့ ဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်သည် ။

ဘတ်စီက သွားပြီဟု စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်သည်။ သူမတို့ စကားဝိုင်းက ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာရေးကို မေးခွန်းထုတ်သလို ဖြစ်လာသောကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဤစကားဝိုင်း၌ သူမသာ ရှုံးလိမ့်မည်။ သူမက...

"ကျုပ်ပြောချင်တာ ဒီလို မဟုတ်ဘူး လေ။ တော်တို့ ဘုန်းကြီးတွေက တော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို နတ်ဆိုးနဲ့ သာ အညှာကိုင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောချင်တာက ဒီသဘောမှ မဟုတ်ဘဲ ဖာသာတာရီယာရဲ့ ။ ကျုပ်သိတာတော့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက ဒီကလေးဟာ အသွေးနဲ့ အသားနဲ့ တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအနံ့မျိုး ထွက်မနေဘူးလေ" ဟု ရှောင်ရှောင်တိမ်းတိမ်း ဖြေသည် ။

ဖာသာတာရီယာက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ လွှဲကာ...

"အဟား...။ နတ်ဆိုးအကြောင်း ပါလာတော့ ပြန်လျှောချသွားပြီ မဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်...။ ကဲ ကိုယ်တော့်ကို ဖြေစမ်းပါဦး။ ကလေးက မင်းတွေးထားသလို ထွက်သင့်တဲ့ အနံ့ မထွက်ဘဲ ဘာအနံ့ ထွက်နေသလဲ ကဲ" ဟု မေးသည် ။ ဘတ်စီက...

"သူ့အနံ့က မွေးတော့ မွေးပါတယ်" ဟု ဖြေသည် ။

"မွေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ။ အနံ့မွေးတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဥပမာ လာဗန်ဒါပန်းစည်းရဲ့ အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ အသားကင်အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ အာရေဗျဥယျာဉ်ထဲက အနံ့ကလည်း မွေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအနံ့ မွေးတယ်ဆိုတာကျ ဘာနဲ့ တူသလဲ။ အဲဒါ ကိုယ်တော်သိချင်တဲ့ အဖြေပဲ"

ဘတ်စီ ချီတုံချတုံ ဖြစ်သွားသည် ။ ကလေးများ ၏ အနံ့ကို သူမကောင်းကောင်း သိသည် ။ သူမသည် ကလေးများကို နို့တိုက်ခြင်း၊ ပွတ်သပ်ချော့မြူခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်းတို့ ကို ပြုသည့် အတွက် ညအခါ၌ နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံ၍ ရှာလျှင်ပင် တွေ့နိုင်လောက်အောင် တိတိကျကျ သိပါသည် ။ ထိုအနံ့မှာ သူမအတွက် ယဉ်နေပြီ ဖြစ် သောကြောင့် ယခုပင်လျှင် ကလေး၏ အနံ့မျိုး နှာခေါင်းဝတွင် ရှင်းရှင်းကြီး ရ နေသကဲ့သို့ ထိုအနံ့ကို ငြီးငွေ့ လှပြီ။ သို့သော် ကလေးနံ့ကို ဘယ်လိုနေသည် ဟူ၍ တော့ စကားလုံးဖြင့် မဖော်ပြတတ်ချေ။

ဖာသာတာရီယာက လက်ချောင်းထိပ်အချင်းချင်း ထိခတ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေရာမှ စိတ်မရှည်တော့ ဟန်ဖြင့်...

"ကဲ..." ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ရေရွတ်လိုက်သည် ။ ဘတ်စီက..

"ဪ အဲဒါကလေ...၊ ရှင်းပြဖို့ တော့ ခက်တယ်။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ...၊ ဟိုလေ...၊ သူတို့ အနံ့က တစ်သမတ်တည်းရယ်လို့ မှ မရှိဘဲ။ မွေးတယ်လို့ ပြောရတာက ဟိုလေ...၊ ဖာသာကလည်း ကျုပ်ပြောချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိရဲ့ သားနဲ့ ။ ဥပမာ သူတို့ ခြေထောက်လေးတွေက ကျောက်စရစ်ခဲ ပူပူနွေးနွေးလေးတွေရဲ့ အနံ့လိုပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး...။ ဒိန်ခဲနံ့ထက်တော့ ပိုမွှေးတယ်။ မဟုတ်ရင်လည်း ထောပတ်နံ့...၊ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ထောပတ်နံ့။ ဟုတ်တယ် အဲဒီအနံ့ အတိအကျပဲ။ ကလေးနံ့က လတ်ဆတ်တဲ့ ထောပတ်နံ့နဲ့ တူ တယ်။ သူတို့ ကိုယ်နံ့က...၊ နို့နဲ့ စိမ်းထားတဲ့ ကိတ်မုန့်နံ့လေးလိုပဲ။ ခေါင်းထိပ်တည့်တည့်ဆိုရင်... ဟိုလေ ဦးစွန်းဖုတ်လို ဆံပင်မွေးအစု လိုက်လေး ရှိတဲ့ နေရာ...။ ဟောဒီနေရာလေ...၊ တွေ့လား။ ဖာသာမှာ တော့ ဆံပင်မွေး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ..." ဟု ပြောရင်း ဘုန်းကြီး၏ ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ထောက်ပြလိုက်ရာ သူမ၏ ရိုင်းစိုင်းသည့် အပြုအမူအား ဆွံ့အ မှ ဝတ်ကံသွားသည့် ဖာသာတာရီယာခမျာ အငိုက်မိကာ ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းကို ငုံပေးလိုက်မိလေသည် ။

"ဟောဒီနေရာပေါ့...။ အဲဒီနေရာက ထွက်တဲ့ အနံ့က အမွှေးဆုံး။ ကုလားအုတ်နံ့နဲ့ တူသလိုလို ချိုချို အိအိလေး။ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာ ဖာသာရဲ့ ။ ရှင်သိမှာ လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေရာက အနံ့ကိုသာ တစ်ခါ လောက် ရကြည့်၊ ကိုယ့်သွေးသားဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကလေးတိုင်းကို ချစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကလေးတွေ ဆီက ရတဲ့ အနံ့ဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါပဲ။ သူတို့ ဆီက ဒီလိုအနံ့မျိုး မရရင်၊ ဒင်းကလေးလို ဘာအနံ့မှ မထွက်ရင် ဖာသာ ဘယ်လို ရှင်းမလဲ ပြော။ ကျုပ်တော့..."

ဘတ်စီက လက်ပိုက်၍ ခြေရင်းက ဈေးခြင်းတောင်းအား
ဖားပြုပ်များ ထည့်ထားသကဲ့သို့ စက်ဆုပ်စွာ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လျက်....။

"...ဟောဒီက ယန်းဘတ်စီဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒင်းကို ပြန်ယူမသွား
နိုင်ပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။ ။

ဖာသာတာရီယာသည် ငုံ့နေသော ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ မော့လျက်
ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်ကို ဆံပင် ရှိသည့် အလား လက်ဖြင့် ကုတ်လို
က်သည်။ ။ ထို့နောက် နှာခေါင်းထိပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် အမှတ်တမဲ့ ပွတ်၍
စဉ်းစားတွေးတောသည့် ဟန်ဖြင့် နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"ကုလားအုတ်နံနဲ့ တူတယ် ဟုတ်လား။ ကုလားအုတ်အကြောင်း
မင်း ဘာသိလို့ လဲ။ ကုလားအုတ်သား စားဖူးလို့ လား"

ဖာသာတာရီယာ မေးလိုက်သည့် လေသံက ခပ်တင်းတင်း။ ဘတ်စီ
က...

"ဘယ်စားဖူးပါ့မလဲတော်။ ဒါပေမဲ့ စိန့်အောနာလမ်းက စံအိမ်ကြီး
တစ်ခုထဲ ကျုပ်ရောက်တုန်းက ကုလားအုတ်သားကို သကြားထည့်ပြီး
အနှစ်ရအောင် ချက်နေတာ တွေ့ဖူးတယ်။ အနံ့က မွှေးလွန်းလို့ ဘယ်
တော့မှ မမေ့ဘူး" ဟု ပြောသည်။ ။

ဖာသာတာရီယာက နှာခေါင်းပေါ်မှ လက်ကို ရုပ်ကာ...

"ဟုတ်ပါပြီ...၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး တော်လိုက်ပါတော့။ မင်းနဲ့
ဒီလောက်ပြောရတာတောင် ကိုယ်တော်လည်း အတော်မောလှပါပြီ။
ဘာကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို နို့လည်း မတိုက်ချင်ဘူး၊
တာဝန်လည်း မယူချင်ဘူးဆိုပြီး ဘုရားကျောင်းမှာ ယာယီထိန်းသိမ်းဖို့
ပြန်လာပေးတယ် ဆိုပါတော့။ ကိုယ်တော်တော့ ဒီလိုပဲ ယူဆတယ်။ နား

ချလို ရမယ့်ပုံလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ကဲ ကဲ မင်း
လည်း သွားလိုရာ သွားတော့" ဟု ပြောသည် ။

သူက နို့နံ့သင်းသင်းကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် တစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး ခြ
င်းတောင်းကို ကောက်ဆွဲကာ တံခါးမကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်သည်
။ ထို့နောက် သူ့ရုံးခန်းဆီ ထွက်သွားသည် ။

အခန်း (၃)

ဖာသာတာရီယာသည် ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဘာသာရေး စာပေကျမ်းဂန်များကိုတော့ နည်းနည်းလေးမျှ မလိုက်စားချေ။ သို့သော် တွေးခေါ်ပညာရှင်များ ၏ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့ရှိကာ ဖိုထိုးခြင်းနှင့် ရုက္ခဗေဒဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကိုလည်း ဟိုစပ်စပ် သည် စပ်စပ် လေ့လာလိုက်စားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပင်ကိုဉာဏ်ဖြင့် ဝေဖန်ပိုင်းခြားသည့် စွမ်းရည်ကတော့ အတော်မြင့်မားသည်။ ။ တန်ခိုးပြာဠိဟာနှင့် ဆိုင်သော ဖြစ် ရပ်များ ၊ နတ်ဝင်သည် များ ၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ တရားတော်များ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း အယူသီးလေ့ မရှိပေ။ ။ ထို့ကြောင့် ယင်းကိစ္စများ နှင့် ပတ်သက်လျှင် သူနှင့် အပြိုင် မကြာခဏ ဝိရောဓိ ဖြစ်ကြရသည်။ ။ သူ မကျွမ်းကျင်သော ယင်းပြဿနာများ ၌ လည်း တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လေ့ မရှိသလို သမာဓိ အပျက်ခံ၊ စိတ်အရှုပ်ခံ၊ အချိန်ကုန်ခံ၍ လည်း ထိုအကြောင်းအရာများကို ငြင်းခုံလေ့ မရှိပေ။

သို့သော် အဆောင်လက်ဖွဲ့ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ကျိန်စာတိုက်ခြင်း၊ အပမ္ဘိခြင်း၊ အမှောင့်ပယောဂ ပူးကပ် ခြင်း၊ နတ်ဆိုးနှင့် ကတိကဝတ်ပြုခြင်း၊ စုန်းကဝေ၊ ဗေဒင်ဟောစာတမ်း၊ ပဉ္စလက်အတတ်စသည့် အယူသီး သော ဓလေ့များကိုတော့ တစ်ဏှာပွတ္တိဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းကောင်း ကြီး နှိပ်ကွပ်လေ့ရှိသည်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ပေါ်ပေါက်

လာပြီး နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့လာသည့် တိုင် ရှေးရိုးစွဲ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒများ သည် လို အမြစ်တွယ်လျက်ရှိသေးသည် ကို မြင်တွေ့နေရသည် မှာ သူ့အတွက် အလွန်မျက်မှန်းကျိုးစရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းကိစ္စများကို အပြိုင် ငြင်းခုံမည်ဆိုလျှင်တော့ ဖာသာတာရီယာနှင့် တွေ့ဆုံရန် မလိုပေ။ စေတန် နတ်ဆိုး ရှိ၊ မရှိ၊ အစွမ်းထက်၊ မထက် ငြင်းခုံရန် သူလို သာမန်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် စာလျှင် ဘာသာရေး စာပေကျမ်းဂန်များကို အခြေခံမှ စ၍ သင်ကြားထားသော အခြားဘုန်းကြီး အမြောက်အမြား ရှိလေသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော နို့ထိန်းသမက ဤလူမမည်ကလေး ငယ်အား သရဲစီးနေပါသည် ဟု ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချသွားသည်။ နတ်ဆိုးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မကောင်းဆိုးရွားဖြစ်ပါသည် ဟု ကြေညာမည် မဟုတ်ချေ။ ကလေးငယ်၌ မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်လောက်စရာလည်း ဘာမှ မရှိသည် ကို သိပြီးသားပင်။ အကယ်၍ ကလေးငယ်သာ မကောင်းဆိုးရွားစင်စစ် ဖြစ်ငြားအံ့၊ မင်းသားခေါင်း ဆောင်းထားသည့် ဘီလူးရုပ် ကိုတော့ ယန်းဘတ်စီအား ချွတ်ပြရလောက်အောင် မိုက်မဲလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ အနံ့ခံ၍ လူမှန်း၊ မကောင်း ဆိုးရွားမှန်း ခွဲခြားခြင်း က ပို၍ ပင် ယုတ္တိမရှိချေ။

နာခေါင်းသည် အာရုံငါးပါးတွင် ဂန္ဓာရုံဟူသော အနံ့အာရုံအတွက် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဘတ်စီပြောသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ငရဲသည် ဆာလဖာနံ့ဟု ခေါ်သည့် ကြက်ဥပုပ်နံ့ ထွက်၍ နိဗ္ဗာန်သည် အမွှေးတိုင်နံ့ ထုံသင်းနေရပေမည်။ ထိုသို့ အယူသီးမှုကား အဆိုးရွားဆုံးပင်။ အရိုင်းခေတ်၌ တိရစ္ဆာန်သာသာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် လူတို့သည် မျက်စိပါသော်လည်း အမြင်အာရုံဖြင့် ခွဲခြားသိရှိနိုင်စွမ်း မရှိသဖြင့် ရန်သူနှင့် မိတ်ဆွေကို အနံ့ခံ၍ ခွဲခြားဆုံးဖြတ်ကြသလို ဖြစ်နေရောမ

ည်။ ဘယ်လောက် ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းလိုက် သလဲ။ ‘သူရူးသည် မျက်စိဖြင့် မသိ၊ နှာခေါင်းဖြင့် သိ၏ ’ ဟူသော ဆိုရိုးလည်း ရှိသည် မဟုတ်လား။

"အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေးငယ်ပါလား။ ကြည့်ပါဦး ခြင်းတောင်းထဲမှာ ခွေခွေလေး အိပ်နေပုံများ ၊ ဘယ်လောက် အပြစ်ကင်းလိုက်သလဲ ။ မသင်္ကာစရာ ဘာမှ လည်း မရှိဘဲနဲ့ ၊ ကလေးကို လူနဲ့မထွက်လို့ မလိုချင်ဘူး ဆိုပဲ၊ ပြောရက်လိုက်တာ။ ရိုင်းကလည်း ရိုင်းလိုက်ပါဘိ။ အင်းလေ...၊ ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ။ အိုအေးအေး အို..."

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို ညင်သာစွာ လွှဲ၍ ကလေး၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကာ ပါးစပ်မှ လည်း ‘အိုအေးအေးအို’ ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည် ။ သူက ကလေးပိစိကွေးလေးများကို ဤသို့ ညင်သာစွာ ပြုမူ၍ ချော့သိပ်ရမည်ဟု ထင်နေသည် ။

"ကုလားအုတ်နဲ့ ထွက်မှ တဲ့ လား။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ။ အိုအေးအေးအို..."

သူက လက်ကို ရုပ်ကာ နှာခေါင်းဝသို့ တွေ့၍ အနံ့ခံကြည့်သည် ။ နေ့လယ်စာအဖြစ် သူစားခဲ့သော ဂေါ်ဖီသနပ်အနံ့မှ လွဲ၍ ဘာအနံ့မှ မရ။ သူက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ခဏလောက် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ဘယ်သူများ ကြည့်နေသလဲဟု ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် အနံ့တစ်ခုခု ရလိုရငြား ခြင်းတောင်းထဲသို့ သူနှာခေါင်းပွပွကြီးကို ငဲ့၍ ကလေး၏ ဦးခေါင်းပတ်လည်ကို ရှူကြည့်သည် ။ သူနှာခေါင်းမှာ ကလေး၏ ဦးခေါင်းနှင့် နီးကပ်လွန်းလှသဖြင့် နှာခေါင်းဝက ဆံပင်မွေးနီနီလေးများ နှင့် ထိသွားသည် ။

ကလေး၏ ဦးခေါင်းမှ ဘာနံ့ထွက်သည် ကို သူလုံးဝ မသိချေ။ ကု

လားအုတ်နံ့တော့ မဟုတ်တာ သေချာ သည် ။ ကုလားအုတ်သားကို သကြားရည်နှင့် ချက်သည် ဆိုကတည်းက နို့ရည်သာ စို့သောကလေးထံမှ သကြားနံ့ ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပါတော့မလဲ။ ထွက်မည့် ထွက် နို့ထိန်းသမ၏ နို့နံ့သာ ထွက်ရမည်။ သို့သော် ကလေးဆီမှ နို့နံ့လည်း မထွက်ချေ။ ဆံပင်၊ အရေပြား၊ အမွှေးနှင့် ကလေးချွေးနံ့ အနည်းငယ်တော့ ရလိမ့်မည်။ တာရီယာက ဆံပင်၊ အရေပြား၊ အမွှေးနှင့် ကလေးချွေးနံ့ အနည်းငယ် ရလိုရငြား အနံ့ခံကြည့်သော်လည်း ကလေးဆီက ဘာအနံ့မှ မရချေ။

ဧကန္တ သည် ကလေးမှာ အနံ့အသက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိခြင်း ဖြစ်ရမည်။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ် တစ်ယောက်သည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားပါက ဘာအနံ့မှ မထွက်ဟု သူက ယူဆလိုက်သည် ။ စကားပြောတတ် လာလျှင်၊ လမ်းလျှောက်တတ်လာလျှင်၊ စာရေးတတ်ဖတ်တတ်လာလျှင်တော့ အနံ့ထွက်လာမည်လား မပြော တတ်၊ ထိုအရာများကလည်း ကလေးအရွယ်ရောက်ဦးမှ ။ ကတ်သတ်၍ ပြောရလျှင် လူသားတိုင်း အရွယ် ရောက်လာသည့် အခါ အနံ့တစ်ခုခု ထွက်ကို ထွက်သည် ။ ရောမကဗျာဆရာ ဟိုးရေစ်က ‘နုပျိုခြင်းက အညွန့် တလူလူ ထွက်အလာ၊ အပျိုစင်၏ ရနံ့က အဖြူရောင် နာဆစ်ဆပ်ပန်းလေး တစ်ပွင့်လို ပွင့်အာ...’ စသဖြင့် စပ်ဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ရောမသားများ သည် အရွယ်ရောက်ခြင်း ပတ်သက်သည့် အရာအားလုံးကို သိနေခဲ့ သည် ။ လူသားတို့ ၏ အနံ့မှာ အသွေးအသားတို့ ၏ အငွေ့အသက်တို့ အမြဲဖုံးလွှမ်းနေသည် ပဲ။ ထိုအနံ့သည် ဒုစရိုက်၏ ရနံ့ဖြစ်သည် ။ ဒုစရိုက်မှုကို ဖြူသလား မည်းသလား မသိ ။ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးသေးသည့် နို့စို့ ကလေးငယ်၌ အဘယ်မှာ ထိုအနံ့မျိုး ရှိပါမည်နည်း။ ထိုအနံ့ကား အသို့နည်း။

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို ခူးပေါ်တင်၍ ညင်သာစွာ လွှဲ

ပေးလိုက်သည်။ ကလေးငယ် ကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မြဲ။ ကလေး၏ နီရဲသော ညာဘက်လက်သီးဆုပ်လေးက စောင်အောက်မှ ထွက်လာ သည်။ ပါးပြင်ကလေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားပုံက ချစ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ ဖာသာတာရီယာသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသလို ရင်ထဲမှာ လည်း ရုတ်တရက် နွေးခနဲ ခံစားလိုက် ရသည်။ ထိုခဏတွင် သူသည် ကလေး၏ ဖခင်ဟု ထူးဆန်းစွာ တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးယဉ်မိသည် ကိုလည်း သူ့ဘာသာ ကျေနပ်နေသည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် သူသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်မနေဘဲ သာမန်တိုင်းသူ ပြည်သားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ရိုးသားကြိုးစားသော လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူယူထားသော ဇနီးသည် ထံမှ ပူနွေးသော နို့နှင့် သိုးမွေးနို့ ထွက်နေမည်။ သူမနှင့် သားကလေး တစ်ယောက် ရသည်။ ယခု ထိုသားကလေးကို ဒူးပေါ်တင်၍ လွှဲပေးနေသည်။ အိုအေးအေးအို...။

ထိုစိတ်ကူးကြောင့် ကြည်နူးနေသဖြင့် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလှသည်။ ယင်းသို့ စိတ်ကူးယဉ်ရသည် မှာ လည်း သာမန်အတွေးတစ်ခုနယ်ပင်။ ဖခင်တစ်ယောက်က သူ၏ သားငယ်ကို ဒူးပေါ်တင်၍ ‘အိုအေးအေးအို...’ ဟု ချောသိပ်ကာ လွှဲပေးနေသတဲ့။ ဖာသာတာရီယာ၏ စိတ်နှလုံးကား ကြည်နူးမှုဖြင့် သိမ့်သိမ့်တုန်၍ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုနေလေသည်။

ထို့နောက် ကလေးငယ် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပထမဆုံး နိုးလာသည် က ၎င်း၏ နှာခေါင်းကလေး ဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းသေးသေးလေးသည် အထက်သို့ ပင့်၍ တရှုံ့ရှုံ့ အနံ့ခံလျက် လှုပ်ရှားလာသည်။ နှာခေါင်းကလေးက လေကို ရှူသွင်းလိုက်၊ မှုတ်ထုတ်လိုက်နှင့် နှာချေတော့မည့် အတိုင်း။ ထို့နောက် နှာခေါင်းကလေးက တွန့်လိမ်ရှုံ့တွကာ မျက်လုံးလေးများ ပွင့်လာသည်။ အရည်ကြည်တစ်မျိုး ဖုံးနေသော မျက်လုံးက

လေးများမှာ မီးခိုးနှင့် နို့နှစ်ရောင်ကြား မသဲကွဲသော အရောင်တစ်မျိုးနှင့် တူသည်။ ကလေးငယ်သည် အမြင်အာရုံ ကောင်းစွာ ဖွံ့ဖြိုးသေးပုံ မရချေ။

ဖာသာတာရီယာသည် ကလေး၏ မျက်လုံးကို သေသေချာချာ မကြည့်မိသဖြင့် မည်သို့မျှ မထင်သော် လည်း နှာခေါင်းကိုတော့ သေချာကြည့်မိသွားသည်။ ။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပွင့်လာသော ကလေး၏ မျက်လုံးများ သည် ကြည့်သာ ကြည့်နေသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်ပုံမရ။ နှာခေါင်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ လိုချင်သည့် နေရာကို တန်းခနဲ သိနေသည့် အလား ဖာသာတာရီယာ့ဆီ တည့်တည့်ကြီး ချိန်ရွယ်ထားသည်။ ။ ထိုပစ်မှတ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေမှန်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ဖခင်အဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်နေသော ဖာသာတာရီယာ၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ကလေး၏ နှာခေါင်းပေါက်သေးသေးလေးနှစ်ခုက ပွင့်အာလာသည့် ပန်းဖူး လေးလို ရှုံ့ချည်ပွချည် ဖြစ်နေသည်။ ။ တကယ်တော့ ထိုနှာခေါင်းပေါက်လေးများ သည် တော်ဝင်ရုက္ခဗေဒ ဥယျာဉ်ထဲက သားစားပင်ငယ်တစ်မျိုးက သားကောင် ဖမ်းယူရန် ဖွင့်ဟထားသော စုပ်ခွက်လေးများ နှင့် ပိုတူသည်။ ။ ထိုသားစားပင်၏ စုပ်ခွက်များ လိုပင် နှာခေါင်းပေါက်လေးများက တစ်ခုခုကို စုပ်ယူရန် ကြိုးစားနေ ပုံရသည်။ ။ ဖာသာတာရီယာမှာ ထိုနှာခေါင်းပေါက်လေးများကို ကြည့်ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာသည်။ ။

ကလေးငယ်၏ နှာခေါင်းပေါက်လေးများ သည် သူ့အား မမှီတ်မသုန် စူးစိုက်၍ သေချာကြည့်နေသည့် အလား။ ကလေးငယ်သည် ဖာသာတာရီယာအား မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော်လည်း နှာခေါင်းဖြင့် သိနေသည့် နှယ်။ ထိုနှာခေါင်းလေးများ ဖြင့် ထွင်းဖောက်ကြည့်ရှုနေပုံက မျက်လုံးဖြင့် အကြည့်ခံရသည် ထက် ပို၍ ခံရခက်သည်။ ။ မသိလျှင် ထိုနှာခေါင်း

လေးများ သည် ဖာသာတာရီယာဆီမှ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို စုပ်ယူ ဝါးမျိုးပစ်လိုက်တော့မည့် အတိုင်းပင်။ ထိုအရာက ဘာလဲ။

ရှင်းပါသည် ။ အနံ့မထွက်သော ထိုကလေးငယ်သည် သူ့ကို အနံ့ခံ၍ မှတ်သားနေခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရှက်ဖွယ်လိလိပါတကား။ ထိုအခါ သူ့ကို ယ်မှ ဂေါ်ဖီသနပ်နဲ့ ထွက်နေသလိုလို၊ ချွေးစော်ချဉ်စော်ပဲ နံနေသလိုလို၊ ဝတ်ထားသည့် မလျှော်ရသေးသော အဝတ်အစားများမှ ပဲ အနံ့ထွက်နေသလိုလို ခံစားရသည် ။ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့အဝတ်အစားအား လုံးကို အကုန်ချွတ်ချ၍ အရုပ်ဆိုးသော သူ၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်အား သေချာ စိုက်ကြည့် နေသကဲ့သို့ မလုံမလဲ ခံစားရသည် ။ ကလေးငယ်သည် သူ့အရေပြားကို ထွင်းဖောက်၍ အသွေး အသား၊ ကိုယ်တွင်းကလီစာများ အထိ အနံ့ခံနေသည့် အလား။ သာမန်နှာခေါင်းတစ်ခုနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ဝက် နှုတ်သီးလို ကော့တက်ကာ တွန့်လိမ်ရှုံ့၍ အငမ်းမရ အနံ့ခံနေသော ထိုနှာခေါင်းလေးကို မြင်ရသည့် ထိုခဏတွင် ခုနက လှိုက်ဖိုရင်ခုန်သော ကြည်နူးမှုအစား စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုသာ အစားထိုးဝင်ရောက်လာပြီး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားသည် ။ ထိုခံစားချက်ကြောင့် ဗိုက်ထဲမှာ ပင် မအီမသာ ဖြစ်လာသည် ။

ဖာသာတာရီယာသည် ရွံရှာဖွယ် အနံ့တစ်ခုခု ရလိုက်သလို နောက်ဆုတ်သွားသည် ။ သူ့သွေးသူသားဟု သားအဖလို ခံစားချက်များ လည်း မရှိတော့။ ခုနက စိတ်ကူးယဉ်မိသမျှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန် သည် ။ သူ့ခူးပေါ် တင်ထားမိခဲ့သည် မှာ ရန်လိုတတ်သည့် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ဟု အေးစက်စက် ခံစားရသည် ။ ၎င်းသည် ဘယ်နည်းနှင့် မှ လူသားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။ ပင့်ကူတစ်ကောင် ခုန် တက်လာသလိုမျိုး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာမိသဖြင့်

အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။ ။

ဖာသာတာရီယာသည် ခြင်းတောင်းကို စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ။ ဤသတ္တဝါလေးကို တတ်နိုင် သမျှ အမြန်ဆုံး ရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ကောက်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။ ထိုစဉ် ကလေးက တအိအိ စငိုသည်။ ။ ကလေးငယ်သည် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်၍ စူးရှစွာ ဖျစ်ညှစ် အော်ငိုလိုက်ရာ တာရီယာမှ သွေးကြောများ အေးခဲသွားမတတ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ။ သူက ကလေးအငိုတိတ် အောင် ခြင်းတောင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲခါ၍ "အိုအေးအေးအို" ဟု ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး အော်လိုက် သည်။ ။ သို့သော် ကလေးငယ်က ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ငိုသည်။ ။ အော်ရလွန်းသဖြင့် ကလေး၏ မျက်နှာက လုံးဝ ပြာနှမ်းသွားသည်။ ။

တာရီယာသည် ‘ဒင်းနဲ့ မြန်မြန်ဝေးမှ အေးမယ်’ ဟု တွေးရင်း နှုတ်မှ ‘မကောင်းဆိုးရွားလေး’ ဟု ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ သတိဝင်လာသဖြင့် နှုတ်မှ ‘ဒင်း...’ ဟု သာ ထွက်သွား သည်။ ။ ဘယ်ကို သွားထားရပါမလဲ။ အနီးအနားရှိ မိဘမဲ့ကျောင်းများ နှင့် နို့ထိန်းသမများကို သိသော်လည်း သူ နေထိုင်ရာနှင့် နီးနေသေးသည်။ ။ သူ မကြားနိုင်လောက်သည့် နေရာသို့ ပို့ရမည်။ မုခ်တံခါးဝကို ပြန်လာ ချ မထားနိုင်သည့် နေရာမျိုး။ တခြားဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ယူသွား၍ ရလောက်သည်။ ။ မြစ်ထဲသာ ပစ်ချလိုက်လို့ ရလျှင် ပိုတောင် ကောင်းဦးမည်။ ညဆိုလျှင် မြို့အဝင်ဂိတ်တံခါးကို သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားတတ်သည့် ဘက်စ် တေးလ်ခံတပ်၏ နောက်ကျောက ဖောဘုစိန့်အန်တိုင်း ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်...။ ဟုတ်သည်။ ။ သူနေထိုင်ရာ အရှေ့ပိုင်းနှင့် အလှမ်းဝေးသည့် ထိုနေရာသည် သာ ဤသတ္တဝါလေးအတွက် အကောင်းဆုံး။

တာရီယာသည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ သင်းပိုင်ကို ကောက်ရုံကာ အော်ငိုသံ တဖြဲဖြဲ ထွက်နေသည့် ခြင်းတောင်းကို ဆွဲ၍ ကျောင်းထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဆဲန်မြစ်၏ မြစ်ညာဘက်၊ မြို့ပြင်ရှိ ဖောဘုစိန်အန်တိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက လမ်းကြားများ ဆီ ရောက်လာသည်။ ။ ချာရွန်လမ်းအဆုံးရှိ မယ်ဒလင်းဒီထရန်နဲလ်ဘုရားကျောင်းအနီးတွင် မဒမ်ဂါယာဟူသော မိန်းမတစ်ယောက် နေသည်။ ။ သူမသည် ပိုက်ဆံရလျှင် ဘယ်အသက်အရွယ် ကလေးကိုမဆို လက်ခံသည်။ ။

ဖာသာတာရီယာက အော်ငိုနေဆဲဖြစ်သည့် ကလေးငယ်အား သူမဆီ အပ်ကာ တစ်နှစ်စာ ကြိုတင်၍ ငွေပေးချေလိုက်ပြီး မြို့ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ဝင်လာသည်။ ။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်အစားများကို ချွတ်ကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းစခြေဆုံး ရေမိုးချိုး၍ သန့်စင်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် အိပ် ဆောင်ထဲဝင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဆုတောင်းစာများကို အကြာကြီး ရွတ်ဖတ်နေမိသည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် မှ စိတ်သက်သာရာရကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ ။

အခန်း (၄)

မဒမ်ဂါယာသည် အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော်လည်း လောကဓံကို အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခံစားခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် အသက်ရှိ၍ သာ ရှင်သန်နေသော်လည်း စိတ်ခံစားချက်ဟူသမျှက တော့ သေဆုံးခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ငယ်စဉ်က သူမ၏ ဖခင်သည် မီးဆွသည့် သံချောင်းဖြင့် နဖူးကို ရိုက်နှက်ခဲ့ရာ မတော် တဆ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားပြီး အနံ့အာရုံကို ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။

ဤမျှသာ မဟုတ်၊ လူသားတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်သည့် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာလည်း သူမမှာ မရှိတော့ချေ။ ပျော်တယ်ဆိုတာ ချို့နဲ့ လားဟု မေးရမည့် သူမအတွက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းဟူသည် တစ်ခါမှ မကြား ဖူးသော စကားလုံး ဖြစ်သည်။ ကလေးများ နှင့် နေရတာ ပျင်းလာလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် သွား အိပ်တတ်သည် မှ လွဲ၍ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မခံစားတတ်ပေ။ ကလေးများ သေဆုံးသွားလျှင်လည်း ပူဆွေးမနေတတ်သလို ကျန်ရစ်သည့် ကလေးများ အတွက်လည်း ဝမ်းသာခြင်း မရှိချေ။ လင်ဖြစ်သူက ရိုက်နှက်လျှင်လည်း နည်းနည်းကလေးမျှ တွန့်မသွားသလို ဟိုတယ်ဂျူဆေးရုံတွင် ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ဆုံးပါးသွား သဖြင့် မုဆိုးမဖြစ်သွားသောကြောင့် လည်း ဝမ်းနည်းမနေပေ။ သူမကို လှုပ်ရှားစေသည့် ခံစားချက် နှစ်ခုသာ ရှိသည်။ ၎င်းမှာ လစဉ်ဓမ္မတာလာသည့် အခါ ကိုက်ခဲ၍ စိတ်ဓာတ်

ကျသည် ဆိုရုံသာ ကျတတ်ခြင်းနှင့် ပြီးဆုံး သည့် အခါတွင် လည်း ဝမ်းသာသည် ဆိုရုံ စိတ်သက်သာရာရခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ယင်းမှ အပ ထိုမိန်းမတွင် ဘာ ခံစားချက်မှ မရှိချေ။

စိတ်ခံစားချက်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ထင်၊ မဒိမ်ဂါယာသည် ဘယ်ကလေးကိုမှ ကျောသားရင်သားခွဲခြားခြင်း မရှိဘဲ မျှမျှတတသာ ဆက်ဆံတတ်သလို အကြင်နာတရားကင်းမဲ့စွာ အမိန့်ပေး လေ့ရှိသည်။ ။ တစ်နေ့လျှင် ထမင်းသုံးနပ် ကျွေးသည်။ ။ အဆာပြေမှ နံ့တော့ နည်းနည်းမျှ မပါ။ ကလေးပိစိကွေး လေးများ ဆိုလျှင် နှစ်နှစ်သားအရွယ်အထိ တစ်နေ့သုံးကြိမ် အနီးလဲပေးသည်။ ။ ဘောင်းဘီထဲ ချေးပါချထား လျှင်တော့ အပြစ်ပေးသည့် အနေဖြင့် တစ်ချက်ရိုက်ကာ ထမင်းတစ်နပ် လျှော့သည်။ ။ သူမရသည့် အခကြေးငွေ တစ်ဝက်တိတိကို ကလေးများ နေထိုင်ရာ အဆောင်အတွက် သုံးကာ ကျန်တစ်ဝက်တိတိကိုတော့ ထိန်းသိမ်းခ အဖြစ် ယူသည်။ ။ ကုန်ဈေးနှုန်းကျလျှင်လည်း အမြတ်ပိုယူဖို့ မကြိုးစားသလို ငွေကျပ်တည်းချိန်များ တွင် လည်း သေခါမှ သေရော၊ တစ်ပြားမှ ပိုမတောင်းချေ။

တကယ်တော့ ဤလုပ်ငန်းသည် သူမအတွက် ဘာအမြတ်အစွန်းမျှ မကျန်ချေ။ သူမ လိုချင်သည် က သက်ကြီးစရိတ်ရန်ပုံငွေ ထည့်သွင်းရန် လိုအပ်သည့် ငွေပမာဏလောက်သာဖြစ်သည်။ ။ တစ်နေ့ အသက်ကြီးလာ လျှင် သူမ၏ ယောက်ျားကဲ့သို့ ဟိုတယ်ကြူးဆေးရုံတွင် ဒုက္ခဆင်းရဲခံကာ သေမသွားချင်ပေ။ သည့် အစား သက်ကြီးစရိတ်ကို ပုံမှန် ထုတ်ယူသုံးစွဲရင်း သူမ၏ နေအိမ်တွင် သာ သေသွားချင်သည်။ ။ သေဆုံးခြင်းဟူသည် အချိန်နေရာမရွေး ရောက်လာတတ်သော်လည်း သူမအနေဖြင့် ဆေးရုံရှိ သူစိမ်း ရာပေါင်းများ စွာကြားထဲတော့ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော အသေမခံနိုင်။ သေလျှင်လည်း ကျကျနနကလေးတော့ သေ

သွားချင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အဆောင်ကြေးထဲမှ ဖြတ်ယူရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် နှစ်ဒါဇင်လောက်ရှိသော သူမ၏ ကလေးများ ထဲက သုံးလေးယောက်တော့ သေ တတ်သည်။ ။ သာသနာပြုမိဘမဲ့ကျောင်းများ နှင့် အခြားကလေးစောင့်ရှောက်သည့် အငှားမိခင်များမှာ ကလေး ဆယ်ယောက်ရှိလျှင် ကိုးယောက်လောက် မကြာခဏ သေဆုံးတတ်သဖြင့် သူမ၏ စံချိန်က တခြားသူများ နှင့် စာလျှင်တော့ အပုံကြီးသာသည်။ ။ ပါရီမြို့သည် မိဘမဲ့ကလေးများ ၊ လူဆိုးသူခိုးများကို တစ်နှစ်လျှင် တစ်သောင်း ကျော် မွေးထုတ်လျက်ရှိရာ သေဆုံးသွားသော ကလေးများ နေရာတွင် တခြားကလေးများက အစားထိုး ဝင် ရောက်လာမြဲဖြစ်သည်။ ။ သည် ပမာဏလောက် လျော့ပါးသွားမှ လည်း တန်ကာကျသည်။ ။

ဂန်နီလေးအတွက်မူ မဒမ်ဂါယာ၏ ပြုစုပျိုးထောင်မှုက အကျိုးထူးလှသည်။ ။ တခြားနေရာဆိုလျှင် သူ့ အနေဖြင့် အသက်ရှင်ချင်မှ ရှင်နိုင်လိမ့်မည်။ စိတ်သဘောထား သေးနုပီသိမ်ဖျင်းလှသော မိန်းမတစ်ယောက်ဆီ မှာ နေရသည့် အတွက် ဒူပေနာပေတော့ အတော်လေး ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ။ တခြားကလေးများ သာ သူ့လို အမှိုက်တော ထဲ မွေးလာခဲ့လျှင် ဤမျှ သက်ဆိုးရှည်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ နို့ချိုကို ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်သာ စို့ရ ရှာသော်လည်း ရေလုံပြုတ်ဟင်းရည်ဖြင့် တင်းတိမ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ အသီးအရွက်နှင့် အသားငါး ဟင်းလျာ အပုပ်အသိုးများကိုလည်း စားတတ်အောင် ကျင့်သားရလာခဲ့သည်။ ။

ဂန်နီငယ်စဉ်က ဝက်သက်ရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်နာ၊ ရေကျောက်ရောဂါ၊ ကာလဝမ်းရောဂါတို့ မှ ကံအား လျော်စွာ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ။ ပေနစ်

ဆယ်နက်သော ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျဖူးသလို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့လည်း ရေ နွေးပူလောင်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး၌ အမာရွတ်တို့ ဗရပွဖြစ်နေရုံ သာမက ထိုဒဏ်ရာများကြောင့် ယိုင်နဲ့ ကြုံလိုသော ခန္ဓာကိုယ်သာ ကျန် ရစ်ခဲ့သော်လည်း အသက်ကတော့ ပြင်းလှသည်။ သူသည် ဘက်တီးရီး ယား ပိုးမွှားပေါင်းစုံ၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိရုံမက သွေးတစ်စက်သာကျ န်တော့လျှင်တောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်နေ ဦးမည့် ပုံ ရသည်။ သူ့အ တွက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်က အချိုးကျ ခွဲဝေရရှိသော စားစရာနှင့် တစ်ကိုယ်စာ ဝတ်စရာ ရလျှင် ပြီးသည်။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ အကြင် နာစသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များကတော့ သူနှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင်ချေ။

ဂန်နီအတွက် ထိုအရာများ မရှိလည်း ဘာမှ မဖြစ်။ မွေးကတည်းက လည်း တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ သူ့ကို မွေးစဉ်က ပထမဆုံး အော်ငိုလို က်သံကို လူအများ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့သော် သူ့အော်သံကြောင့် မိခင်ကတော့ ကြိုးစင်တက်လိုက်ရသည်။ သူ့အော်သံသည် မေတ္တာ၊ က ရုဏာ တောင်းခံသည့် အသံမျိုး ဟုတ်ပုံ မရချေ။ သည့် အစား သူ့အသ က်ရှင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် မိခင်ကို သေမိန့်ချလိုက်သည့် အသံသာဖြစ် သည်။ အခြေအနေကိုက တစ်ဦးအသက်ရှင်ရန် တစ်ဦးက သေကိုသေ ရပေမည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဆိုးရွားသော အကျိုးဆက်များ ဖြစ် လာမည်ကို သိ၍ အော်ဟစ်ခြင်း မဟုတ်တာကတော့ သေချာသည်။ လ မ်းဘေးမှ ပဲတစ်စေ့ အညှောက်ပေါက်ခြင်း၊ မပေါက်ခြင်းပင်လျှင် ရေခဲမြေခံနှင့် သက်ဆိုင်သလို ဂန်နီ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာ အိုးစားကွဲ၊ မကွဲ ဟူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေအပေါ် များစွာမူတည်နေသည်။

ပမာဆိုရသော် သွေးကိုစုပ်သော သေးငယ်လှသည့် သန်းလှေးတစ် ကောင်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိမနေဘဲ သစ်တစ်ပင်၌

တွယ်ကပ်ပေါက်ဖွားလာသည် ဆိုပါစို့။ ၎င်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံရင်း ထိုသစ်ပင်အနီးမှ ဖြတ်သန်းလာမည့် သားကောင်၏ သွေးနံ့ကို မရမချင်း အနံ့ခံလျက် စောင့်ဆိုင်း နေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သေမထူးနေမထူးသဘောဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချချင်ခုန်ချမည် ။ သားကောင် ၏ အသွေးအသားကို ကုပ်တွယ်မိလျှင်ကား ဘယ်သောအခါမှ လွတ်တော့မည်မဟုတ်။

ဂန်နွီသည် လည်း ထိုသန်းလှေးကောင်နှင့် တူသည် ။ သေမထူးနေမထူးဘဝတွင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ နေထိုင်၍ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်သည် ။ လောကကြီးသည် သူ့ထံမှ အပြုံးကလေး တစ်ခုမပြောနှင့် ၊ အနံ့တောင် မရချေ။ သူ့ဆီမှ ရသည် က သူ စွန့်ထုတ်လိုက်သော မစင်ပုံသာ ဖြစ်သည် ။ ကလေးအရွယ်ပင်ဖြစ်ငြား မိန်းမတိုင်း က သူ့ကို မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်အလား ကန်ကျောက်လွင့်ပစ်ကြမည်သာ။ ထိုမိန်းမထဲတွင် မဒမ်ဂါယာ မပါ။ ဂန်နွီဆီမှ အနံ့မထွက်သလို မဒမ်ဂါယာကလည်း အနံ့ခံနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ဂန်နွီအား ကြီးလာလျှင် ဘာဖြစ် ရမည်၊ ညာဖြစ်ရမည်ဟု မမျှော်လင့်သလို သူမကိုယ်တိုင်ကိုက စိတ်သိပ်မနံ့ချေ။

ဂန်နွီ ရောက်လာလာချင်းမှာ ပင် ရှိနှင့် ပြီးသော အခြားကလေးများ က ဝိုင်း၍ စပ်စုကြသည် ။ ကလေး များ သည် ပထမဆုံးနေ့တွင် ပင် ဂန်နွီကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့သွားကြသည် ။ သူတို့ သည် ဂန်နွီထည့်ထားသော သစ်သားလုံးကို ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထားကာ ရှောင်ကွင်း၍ သွားကြသည် ။ ခုတင်ခြေရင်းသည် အခန်းထဲတွင် အခြားသော နေရာများ ထက် ပို၍ အေးသည် ။ ညအခါ၌ ကလေးငယ်အချို့မှာ ထ၍ ငိုတတ်ကြသည် ။ ထိုအခါ မဒမ်ဂါယာက ခြေထောက်မှ တရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်၍ အပြစ်ပေးတတ်သည် ။

တစ်နေ့သ၌ အသက်ကြီးသော ကလေးများက ဂန်နီအား အသက်ရှူ ကျပ်၍ သေအောင် တိတ်တဆိတ် ဝိုင်း၍ ကြံကြသည် ။ သူတို့ သည် စောင်များ နှင့် အခင်းများကို အုတ်ခဲများ လိပ်ထည့်ကာ ဂန်နီမျက်နှာ ပေါ် အုပ်၍ ဖိထားလိုက်ကြသည် ။ နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မဒမ်ဂါယာ က သူ့အား လာကြည့်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေသော်လည်း သေတော့ မသေချေ။

ထိုကလေးများက သူ့ကို သတ်ဖြတ်ရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်ကြသည် ။ နောက်ဆုံး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် အုပ်၍ သတ်ရန်စိတ်ကူးကြသည် ။ သို့သော် သူ့ကို မည်သူကမှ ထိလည်း မထိရဲ၊ တို့လည်း မတို့ ချင်ကြပေ။ ထိုသို့ လုပ်ကြံရန်မှာ ပင့်ကူဝဝဖီးဖီးကြီးတစ်ကောင်ကို လက်နှင့် ကိုင်ရသလို အသည်း တယားယား၊ ရင်တဖိုဖို ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ကြသဖြင့် ထိုစိတ်ကူးက လက်တွေ့တွင် ဖြစ်မလာ ချေ။ ဂန်နီ အရွယ်ရောက်လာသည် နှင့် အမျှ သတ်မည့် အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ကြသည် ။ သို့တည်းမဟုတ် သူ့အား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံရွယ်၍ မရသည် ကို နားလည်သွားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ ယင်းအစား သူတို့ သည် ဂန်နီကို လက်ဖျားနှင့် ပင်မတို့ ဘဲ သူ့အပါးမှ ဝေးရာသို့သာ ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးကြလေ သည် ။

သူတို့ သည် သူ့ကို မမုန်းချေ။ မနာလိုလည်း မဖြစ်သလို သူစားသော စားစရာများကိုလည်း ဝန်တိုငြူစူ ခြင်း မရှိကြ။ မဒမ်ဂါယာ၏ အိမ်တွင် သူရှိနေသည် ကိုသာ များ စွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြသည် ။ သူ့ဆီမှ ဘာအနံ့မှ မထွက်သည် ကိုလည်း သည်းမခံနိုင်ကြ။ သူတို့ သည် ဂန်နီအားကြောက်ရွံ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြလေသည် ။
